ସଂ ଗଚ୍ଛଧ୍ୱଂ ସଂ ବଦଧ୍ୱଂ ସଂ ବୋ ମନାଂସି ଜାନତାମ୍ ।
ଦେବା ଭାଗଂ ଯଥା ପୂର୍ବେ ସଂଜାନାନା ଉପାସତେ ।।
ସମାନୋ ମନ୍ତ୍ରଃ ସମିତିଃ ସମାନୀ ସମାନମ୍ ମନଃ ସହ ଚିତ୍ତମେଷାମ୍ ।
ସମାନଂ ମନ୍ତ୍ରମଭି ମନ୍ତ୍ରୟେ ବଃ ସମାନେନ ବୋ ହବିଷା ଜୁହୋମି ।।
ସମାନୀ ବ ଆକୂତିଃ ସମାନା ହୃଦୟାନି ବଃ ।
ସମାନମସ୍ତୁ ବୋ ମନୋ ଯଥା ବଃ ସୁସହାସତି ...
ଋଗ୍ ବେଦ ୧୦/୧୯୧-୨-୪

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୨୦୧୮, ଡିସେମ୍ବର ୦୯

ସୀମା ବିବାଦ ସଂକଟ !

ଆମ ପଡ଼ୋଶୀ ଦେଶ ପାକିସ୍ତାନ ଓ ବାଂଲାଦେଶରୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଅନୁପ୍ରବେଶ ବେଶ୍ ଚିନ୍ତାର ବିଷୟ ପାଲଟିଆସିଛି । ଦିବାରାତ୍ର ସୀମାରେ ପହରା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲେ ହେଁ ଅନୁପ୍ରବେଶକାରୀମାନେ ସୀମା ଡେଇଁ ଭାରତ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରୁଛନ୍ତି । ଏହାର ଏକ ବଡ଼ କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ଦୁଇଟି ଦେଶକୁ ଲାଗିରହିଥିବା ସୀମାର ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ତାରବାଡ଼ ଲଗାଯାଇନାହିଁ । ପାକିସ୍ତାନରୁ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଓ ବାଂଲାଦେଶରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାବାଦୀ ସଂଗଠନଗୁଡ଼ିକରୁ ଆସୁଥିବା ସହାୟତାକୁ ରୋକିବା ଏଥିପାଇଁ ସମ୍ଭବ ହେଉନାହିଁ । ସୀମାରେ ତାରବାଡ଼ ବା ଅନ୍ୟ ଅଭେଦ୍ୟ ବାଡ଼ ଘେରାଇବା ପାଇଁ ସୀମା ବିବାଦ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜିଛି । ଏଥିପାଇଁ ପଡ଼ୋଶୀ ଦେଶ ସହ ଅନେକ ସମୟରେ ମତଭେଦ ଦେଖାଦେଇଛି । ତେବେ ଦୁଇବର୍ଷ ତଳେ ବାଂଲାଦେଶ ସହ ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତି ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ସକାରାତ୍ମକ ପଦକ୍ଷେପ, ଯାହା ପୁରୁଣା ଭୂମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ବିବାଦକୁ ସମାଧାନ କରିଦେଇଛି । ସୀମାବର୍ତ୍ତୀ ୧୬୧ଟି ବସ୍ତିର ଲୋକେ ଇତିମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାରେ ଭାରତ କିମ୍ବା ବାଂଲାଦେଶର ନାଗରିକତା ଗ୍ରହଣ କରିସାରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେହି ସୀମା ଚିହ୍ନଟ କରିବାରେ ଏବେ ଆଉ ଅସୁବିଧା ନାହିଁ ଓ ସେଠାରେ ବାଡ଼ ଦେବାରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ୟା ନାହିଁ । ସ୍ୱରାଷ୍ଟ୍ର ମନ୍ତ୍ରୀ ନିକଟରେ ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଆଗାମୀ ବର୍ଷ ଶେଷ ସୁଦ୍ଧା ପାକିସ୍ତାନ ଓ ବାଂଲାଦେଶ ସୀମାର ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବାଡ଼ ଘେରାଇ ଦିଆଯିବ । ଏଥିପାଇଁ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଦାୟିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଦିଆସରିଲାଣି । ସୂଚନାଯୋଗ୍ୟ ଯେ ବାଂଲାଦେଶକୁ ଲାଗିଥିବା ସୀମାର ୬ କିଲୋମିଟର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖୋଲାମେଲା ପଡ଼ିଥିବାରୁ ସେହି ବାଟଦେଇ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାବାଦୀ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଚାଲୁରହିଛି । ସେହି ରାସ୍ତାରେ ମାଦକ ପଦାର୍ଥ ଚାଲାଣ କରିବା ମଧ୍ୟ ସହଜ । ଏହି ସୀମାକୁ ବାଡ଼ ଦେଇ ନିବୁଜ କରିଦେବା ଦ୍ୱାରା ଏସବୁରେ ଲଗାମ ଲାଗିବା ସହ ସଂଗଠିତ ଅପରାଧୀଙ୍କ ଉପରେ ନଜର ରଖିବା ମଧ୍ୟ ସହଜ ହେବ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ପାକିସ୍ତାନକୁ ଲାଗି ରହିଥିବା ସୀମା ବେଶି ବିପଜ୍ଜନକ । ତେଣୁ ସେଠାରେ ଅଧିକ ପହରା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭୂତ ହେଉଛି । ସରକାର ମଧ୍ୟ ଏ ନେଇ ସଚେତନ ଥିବା ଜଣାପଡୁଛନ୍ତି । ସ୍ୱରାଷ୍ଟ୍ରମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଅନୁସାରେ ଗତ ଏକବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଦେଶରେ ନକ୍ସଲ ଗତିବିଧି ପ୍ରାୟ ପଚାଶ ଶତାଂଶ ହ୍ରାସ ପାଇଛି । ଯଦି ସୀମାରେ ବାଡ଼ ଘେରାଇବା କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷହୁଏ, ତେବେ ଆତଙ୍କବାଦୀ ଓ ଅନ୍ୟ ଦୁର୍ବୃତ୍ତଙ୍କର ଅନୁପ୍ରବେଶକୁ ମଧ୍ୟ ରୋକିହେବ । ମାତ୍ର ପାହାଡ଼ିଆ ଅଞ୍ଚଳରେ ବାଡ଼ ଘେରାଇବା କାର୍ଯ୍ୟ ବହୁତ କଷ୍ଟକର । ସୀମାନ୍ତବର୍ତ୍ତୀ ଅନେକ ସମତଳ ଅଞ୍ଚଳରେ ମଧ୍ୟ ତାରବାଡ଼ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଯେଉଁଠି ବି ଅଛି ତାକୁ କାଟି ଲୋକେ ରାସ୍ତା ତିଆରି କରିଦେଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ୟା ହେଉଛି ସୀମାରେ ରହୁଥିବା ବହୁ ଲୋକଙ୍କର ଚାଷଜମି ବାଡ଼ ସେପଟେ ରହିଛି; ତେଣୁ ସେମାନେ ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ରାସ୍ତା ତିଆରି କରିବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ଏଥିପାଇଁ କିଛି ସ୍ଥାୟୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ଜରୁରୀ । ପଠାନକୋଟ ଆକ୍ରମଣ ପରେ ସୀମାରେ ଏହିଭଳି ଅନେକ ଜାଗା ଚିହ୍ନଟ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁପଟ ଦେଇ ଆତଙ୍କବାଦୀମାନେ ଆରାମରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବେ । ସ୍ୱରାଷ୍ଟ୍ରମନ୍ତ୍ରୀ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସୀମାରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବାଡ଼ ଦେବା ସହ ପହରାକୁ ଆହୁରି କଡ଼ାକଡ଼ି କରାଯିବ । ସୀମା ସେପଟ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି ରଖାଯିବାକୁ ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ଉପକରଣ ଲଗାଯିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ କରାଯାଉଛି । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଯେ ଦେଶର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯିବା ଜରୁରୀ ହୋଇପଡ଼ିଛି । ପାକିସ୍ତାନ ଭଳି ଯେଉଁ ଦେଶ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧ ତିକ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଛି, ସେଠାକାର ସୀମାରେ ଅଧିକ ସତର୍କତା ଅବଲମ୍ବନ ବାଞ୍ଛନୀୟ । ବାଂଲାଦେଶ ସହ ସୀମା ବିବାଦର ସମାଧାନ ହେବା ଭଲ କଥା; ମାତ୍ର ପାକିସ୍ତାନ ଓ ଚୀନ ସହିତ ଏବେମଧ୍ୟ ଏଭଳି ବିବାଦ ଲାଗିରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ବି ଆତଙ୍କବାଦ ଉପରେ ଅଙ୍କୁଶ ଲଗାଇବାର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠିଥାଏ, ପାକିସ୍ତାନ ସର୍ବଦା ସୀମା ବିବାଦ ସମାଧାନ କରିବାର ଦାବି ଉପସ୍ଥାପନ କରେ । ସେହିପରି ଚୀନର ସେନା ଅରୁଣାଚଳ ନିକଟସ୍ଥ ଭାରତୀୟ ସୀମାକୁ ଅନେକ ଥର ପଶିଆସିବାର ଦୁଃସାହସ କରିଛି । ଚୀନ ପାକିସ୍ତାନକୁ ଅନେକ କଥାରେ ସମର୍ଥନ ଦେଇଆସିବା ଭାରତ ପାଇଁ ଚିନ୍ତାର ବିଷୟ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ତେଣୁ ଏହି ଦୁଇ ଦେଶର ସୀମାରେ ଥିବା ବିବାଦୀୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ଏବେମଧ୍ୟ ବାଡ଼ ଲଗାଇବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ; ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଅଞ୍ଚଳ ବିବାଦମୁକ୍ତ ସେଠାରେ ବାଡ଼ ଲଗାଇ ସୀମାକୁ ସିଲ୍ କରିବାରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ସରକାର ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେଇ ଅବିଳମ୍ବେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତୁ । ଏହା ଆମ ସୁରକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବ ।

ଆଜିର ଅନୁଚିନ୍ତା

ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ତୃପ୍ତି ନୁହେଁ, ଆତ୍ମତୃପ୍ତି ।

'ବନ୍ଦେ ଉତ୍କଳ ଜନନୀ'ର ସ୍ରଷ୍ଟା

ଯଶ-କୀର୍ତ୍ତି, ଖ୍ୟାତି, ସମ୍ମାନ, ଆଶା, ପ୍ରତ୍ୟାଶାକୁ ଅପେକ୍ଷା ନକରି ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ କେତେଜଣ କବି, ଲେଖକ ଜୀବନର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ସନ୍ଧାନ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କାନ୍ତକବି ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତ ଅନ୍ୟତମ । ୧୮୮୮ ମସିହା ଅବିଭକ୍ତ ବାଲେଶ୍ୱର ଜିଲ୍ଲାର ତାଳପଦା ଗ୍ରାମରେ ଉତ୍କଳ ମାତାର କୋଳମଣ୍ଡନ କରିଥିଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତ ମହାପାତ୍ର । ମାର୍ଗଶୀର ମାସରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କ ନାମ ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତ ରଖାଗଲା । ଛାତ୍ରାବସ୍ଥାରେ ଫୁଟବଲ, କ୍ରିକେଟ ଏବଂ ଜିମ୍‌ନାଷ୍ଟିକ କରୁଥିବା ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତ ବି.ଏ. ପାସ୍ କରିବା ପରେ କୁଷ୍ଠବ୍ୟାଧିରେ ପୀଡ଼ିତ ହେଲେ । ତଥାପି ସେ ହାରି ନଥିଲେ । ଜୀବନର ପ୍ରତିଟି ପାହାଚରେ ନିଜକୁ ଜାଳି ସେ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ରସ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଉପବନ । ଜଣେ ଭକ୍ତି ଲେଖକ, କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ ଲେଖକ, ଔପନ୍ୟାସିକ, ନାଟ୍ୟକାର ଏବଂ ହାସ୍ୟ ଅଭିନେତା ଭାବେ ସେ ଲୋକପ୍ରିୟତା ହାସଲ କରିଥିଲେ । ଓଡ଼ିଆ ଉପନ୍ୟାସ ଜଗତକୁ 'କଣାମାମୁଁ' ଏବଂ କାବ୍ୟ କବିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଜୀବନ ସଙ୍ଗୀତ ତାଙ୍କର ଦୁଇଟି ଅମୂଲ୍ୟ ଦାନ । ବୁଢ଼ା ଶଙ୍ଖାରୀ ଉପନ୍ୟାସ ପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଲାଭ କରିଥିଲେ । ୩୩ରୁ ଅଧିକ ଜାତୀୟ ଦେଶାତ୍ମବୋଧ ସଙ୍ଗୀତ ସେ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କୁ ଭେଟି ଦେଇଥିଲେ । ତାଙ୍କ ରଚିତ 'ବନ୍ଦେ ଉତ୍କଳ ଜନନୀ' ଆଜି ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରତିଟି ଓଡ଼ିଆ ମୁହଁରେ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳେ । ଏକ ଶହରୁ ଅଧିକ ଭକ୍ତି ଗୀତ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଲେଖକୀୟ ଜୀବନକୁ ଆହୁରି ରଦ୍ଧିମନ୍ତ କରିଛି । ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ସବୁଥିରୁ ବଞ୍ଚିତ କରି କେଉଁ ଯଶ ବାନା ଉଡାଇବ ହେ ତାଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠକୃତି । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଭଜନ ଓ ଜଣାଣ ଭିତରେ ଏହି ଭାବ ଓ ତନ୍ମୟର ଗୀତ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଭାବରେ କାଳଜୟୀ । ଆଜି ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଟି ଜଗନ୍ନାଥ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁ ଏହି ଗୀତଟିକୁ ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ କରି ଗାନ କରିଥାନ୍ତି । ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଜଗତର ସେ ଜଣେ ସ୍ମରଣୀୟ ସାଧକ । ତାଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିର ଧାରା ଥିଲା ବହୁମୁଖୀ । ତାଙ୍କ ଲେଖନୀ ଥିଲା ବିଚିତ୍ରବର୍ଣ୍ଣା । କିନ୍ତୁ ୧୯୫୩ ମସିହା ଫେବୃଆରୀ ୨୪ରେ ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କ ଆଖିରେ ଲୁହ ଦେଇ ଆରପାରିକୁ ଚାଲିଗଲେ ଏହି ଯୋଗଜନ୍ମା । ଡିସେମ୍ବର ୯ ତାରିଖରେ ଏହି କାଳଜୟୀ ସାରସ୍ୱତ ସାଧକଙ୍କ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା ।

ଡଃ. ଅରୁନ୍ଧତୀ ଦେବୀ, ଶୋଭନୀୟ ଆନ୍ଦୋଳନ, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ଦୂରଭାଷ : ୯୯୩୭୧୭୨୮୧୦

ପାଠକୀୟ ମତାମତ ଓ ପରାମର୍ଶ 'ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷକ' ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ପାଇଁ ବେଶ୍ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ତା' ବ୍ୟତୀତ ଆପଣଙ୍କ ଅଞ୍ଚଳର ବିକାଶ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଥିବା ସମସ୍ୟା, ଆପଣମାନଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ, ଆଶଙ୍କା ଓ ଉଦ୍‌ବେଗ ଆଦି ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ଆମେ ଉତ୍‌ସୁକ । ଇ-ମେଲ୍ କିମ୍ବା ଫାକ୍ସ ଜରିଆରେ ଆପଣମାନେ ସିଧାସଳଖ ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରିପାରିବେ ।

E-mail: editorpbkc@gmail.com
9853400829 (M), Fax: 0674-2550504

ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କର ମହାପ୍ରୟାଣ ଓ ତାହାପରେ...

ମନମୋହନ ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ଆତ୍ମକଥା
କସ୍ତୁରୀ ମୃଗ ସମ

୧୯୪୮ ଜାନୁୟାରୀ ୩୧ ତାରିଖ, ସକାଳ ଦଶଟା ହେବ । ମୁଁ ଗୋଟାଏ ମଧୁଚୋରା ଚଢ଼େଇର ବସା ତିଆରି କାମର ଛବି ଉଠେଇବା ଚେଷ୍ଟାରେ ଥାଏ । ଆମ ଡିହକଡ଼ରେ ଥିବା ବୋଗନ୍‌ଭିଲା ଗଛରେ ସେ ବସା କରୁଥାଏ । ମୁଁ ତା' ପାଖରେ କ୍ୟାମେରା ସଜ କରି ତା'ର ଶଟର୍‌ରେ ଡୋର ବାନ୍ଧି ଦୂରରେ ଜଗିବସିଥାଏ ଯେ ସେ ଚଢ଼େଇ ଆସି ବସାରେ ବସିଲେ ଶଟର୍ ଟାଣିବି । ଏମିତିବେଳେ ଭଗୀରଥ ମଉସାଙ୍କ ଘରଆଡୁ ଗୋଟାଏ ହୋହା ରୋଳ ଶୁଣାଗଲା । ଗଣେଶ ମହାନ୍ତି ଧାଇଁଆସି ଅସଂଲଗ୍ନ ଭାବରେ କହିଲେ-''ବାବୁ ! ଗାନ୍ଧିଜୀ ମରିଗଲେ । କ'ଣ ହେଲା ବୋଲି ମୁଁ ଦଉଡ଼ିଗଲି । ଦେଖିଲି ଯେ ସମାଜର ବିଶେଷ ସଂଖ୍ୟାରେ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କର ବଡ଼ ଛବି ଓ ଖବର । ବାରମ୍ବାର ପଢ଼ି ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉ ନ ଥାଏ ।

ଭଗୀରଥ ମଉସାଙ୍କ ଘର ପାଖରେ ଜମା ହୋଇଥିବା ଗାଁଯାକ ଲୋକ କାନ୍ଦୁଥା'ନ୍ତି । ମୁଁ ବି କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଫେରିଆସିଲି । କିନ୍ତୁ କଥାଟାର ପୂରା ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ମସ୍ତିଷ୍କରେ ଭେଟିବାକୁ ଢେର ସମୟ ଲାଗିଲା । ମୁଁ ଫେରିଆସି ପୁଣି ସେଇ ଫଟୋଉଠା କାମକୁ ପୂରା କରିବାରେ ଲାଗିଗଲି । ଘଣ୍ଟାଏ ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା ପରେ ଯାଇ ଅନୁଭୂତି ହେଲା ଯେ ସବୁ ସରିଗଲା । ସବୁକଥା, ସବୁ କାମ ବୃଥା, ଅର୍ଥଶୂନ୍ୟ, ଅବାନ୍ତର ଓ ପୀଡ଼ାଦାୟକ ବୋଧହେଲା । ଗାଁମାନଙ୍କରେ ସବୁଆଡ଼େ ସବୁକାମ ବନ୍ଦ ହେଇଗଲା । ଗୋଟାଏ ନିଃସ୍ପନ୍ଦତା ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପିଗଲା ।

ବାପା ହଠାତ୍ ବାହାରିଲେ, କହିଲେ, ''ଉଡ଼ାଜାହାଜରେ ଯେମିତି ହେଉ ଦିଲ୍ଲୀ ଯିବି ।'' ପୁଣି ହତାଶ ହେଇ ବସିଗଲେ- କହିଲେ, ''ଆଉ ଯାଇ କ'ଣ ହେବ ?'' ଗୋଟାଏ କିଂକର୍ତ୍ତବ୍ୟବିମୂଢ଼ତା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗ୍ରାସିଗଲା । ଅନେକ ଦିନ ଲାଗିଲା ସେଇଟା କଟେଇ ଉଠିବାକୁ ।

ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କର ଅନ୍ତ୍ୟେଷ୍ଟିକ୍ରିୟାର ସମ୍ବାଦ ଆସିଲା । ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କୁ ପୂରା ସାମରିକ ସମ୍ମାନ ସହିତ ନିଆହେଲା-ଅସ୍ତ୍ରବାହୀ ଗାଡ଼ିରେ । ଜଳ, ସ୍ଥଳ, ଆକାଶବାହିନୀର ସୈନ୍ୟମାନେ ସେ ଗାଡ଼ି ଟାଣିଲେ । ଆଗରେ ପଛରେ ଚାଲିଲେ । ମନରେ ଗୁରୁତର ଧକ୍‌କା ଲାଗିଲା । ଅହିଂସାର ଦୂତ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କ ପ୍ରତି କ'ଣ ଏଇ ଯୋଗ୍ୟ ସମ୍ମାନ ? ଏହା ସମ୍ମାନ ନା ଅପମାନ ?

ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କର ମହାପ୍ରୟାଣ ପରେ ଭୂଦାନ ଯଜ୍ଞର ଆରମ୍ଭ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମୟଟା ଥିଲା ମୋ' ପକ୍ଷରେ ଗୋଟାଏ ସଂଶୟ ଓ ଅସନ୍ତୋଷର ସମୟ । କଂଗ୍ରେସ କର୍ମୀ ଓ ନେତାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଆଦର୍ଶଗତ ଅବନତି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥିଲା ବା ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କର ଚାଲିଯିବା ପରେ ନିଲଜ୍ଜ ଭାବରେ ପ୍ରକଟ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା ତାହା ମତେ କ୍ଷୁବ୍ଧ କରୁଥାଏ । ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କର ପରିକଳ୍ପିତ ଆର୍ଥିକ ରଚନାକୁ ବାଦ୍‌ଦେଇ ପୂରାପୂରି କେନ୍ଦ୍ରିତ ଯନ୍ତ୍ରଶିଳ୍ପ ଉପରେ ଝୁଙ୍କି, 'ରାଷ୍ଟ୍ରର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ରକ୍ଷା' ନାଁରେ ଦିଲ୍ଲୀ ଦରବାରରେ ସମସ୍ତ ମୋଗଲାଇ ଥାଟ କାଏମ୍ ରଖିବା, ନିଶାନିବାରଣ ବିଷୟରେ କେବଳ ଉଦାସୀନତା ନୁହେଁ, ବିରୂପ ଭାବ, ଏହିପରି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରାୟ ସବୁ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ । ଏସବୁ ଦେଖି ମୋର ପୂରା ଧାରଣା ହେଇଗଲା ଯେ, କଂଗ୍ରେସ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କ ବାଟରୁ ଅଲଗା ହେଇ ସାରିଲାଣି ଓ ତାହାଠାରୁ ଆଉ କୌଣସି ଆଶା ନାହିଁ । ତେଣୁ ମୁଁ କଂଗ୍ରେସରୁ ଅଲଗା ହୋଇଗଲି । କମିଟି ଆଦିରେ ରହିବା ତ' ଦୂରର କଥା, ସାଧାରଣ ସଦସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହେଲିନାହିଁ । ବାପା ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥା'ନ୍ତି, ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ବୋଧହୁଏ କଂଗ୍ରେସ ପ୍ରତି ଟିକିଏ ନରମ ଭାବ ତଥାପି ଥାଏ । *(କ୍ରମଶଃ...)*

ପତ୍ରିକା

ଆଚରଣ ଓ ଉଚ୍ଚାରଣ
• • • ଦାସେ • • •

ପତ୍ରିକା ବିଷୟରେ ଲେଖିବାକୁ ମନବଳାଇଲାବେଳକୁ ଏଇ କିଛି ଦିନ ତଳର କଥା ମନେପଡିଯାଉଛି । ଏକ ଦୈନିକ ଖବରକାଗଜରେ ମୋର ଏକ ଲେଖା ପତ୍ରିକା ସମୂହ ଉପରେ ବାହାରିଥିଲା । ଲେଖା ପଢି କେହି କେହି ପ୍ରଶଂସା କଲେ ଓ ସେହିଦିନଠାରୁ ପ୍ରାୟ ବନ୍ଧୁ ସାଜିଲେ, ଆଉ କେତେଜଣ ମନଇଚ୍ଛା ଯାହା ତାହା କହିଲେ । ସେଗୁଡିକ ଅବଶ୍ୟ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗିଲାନି ବା ସେଗୁଡିକ ଗ୍ରହଣ କଲିନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଯାହା ତାହା କହିଲେ ମୁଁ ତାହା ଗ୍ରହଣ ନ କରିବାରୁ ତାହା ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଗଲା ବୋଲି ଧରିନେଇଛି । ବୟସ୍କ ଲୋକମାନେ ନିଜେ ତ ଯାହା କହିଲେ କହିଲେ ତା' ପରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଲଗାଇ କୁହାଇଲେ ।

ଚୋରିଚାରି କରି ବା ଟିପାଟିପି କରି ଲେଖିଲେଖି କିଛି ଲୋକ ଏବେ ନିଜକୁ ବଡ ସାହିତ୍ୟିକ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ନିଜ ନିଜ ଜିଲ୍ଲାରୁ, ନିଜ ଘରପାଖରୁ କେତୋଟି ସାହିତ୍ୟ ପତ୍ରିକା ବାହାରୁଛି ନଜାଣି କିଛି ଲେଖୁଛନ୍ତି 'ଜିଲ୍ଲାର ପତ୍ରିକାମାନଙ୍କର ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ଅବଦାନ କେତେ ?' ପ୍ରାବନ୍ଧିକ ହୃଦାନନ୍ଦ ରାୟ ମରିଗଲେଣି ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ଏକ କାବ୍ୟ 'ଶ୍ରୀ ଧବଳେଶ୍ୱର'ର କିଛି ଧାଡି ମୋତେ ଏମିତି ଆଚ୍ଛନ୍ନ କରିଛି ତାକୁ ନକହି ରହିପାରୁନି ତାହାପୁଣି କବିବର ରାଧାନାଥ ରାୟଙ୍କ 'ଚିଲିକା' ଖଣ୍ଡକାବ୍ୟକୁ ଆକ୍ଷେପ କରି । ଧବଳେଶ୍ୱର ମନ୍ଦିର ପାଖରେ ନିଜେ 'ନିଭୃତ ନିଳୟ' କରି କବିବର ରାଧାନାଥ ରାୟ କିପରି ମହାନଦୀ ଉପରେ କବିତା ନଲେଖି ଚିଲିକା ଉପରେ ଲେଖିଲେ ସେଇଟା ହିଁ ତାଙ୍କ ଆକ୍ଷେପ-

"ଅନିନ୍ଦ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଚିତ୍ରକାର
କବି ରାଧାନାଥ କବି ଅଳଙ୍କାର ।
ରଚି ଏଥିପରା 'ନିଭୃତ ନିଳୟ'
କରିଥିଲେ ପ୍ରାଣ ମହାମୁଦମୟ ।
ନିକାଂଚନେ ବସି କଳପନା ଭୋଳେ
ଦେଖୁଥିଲେ ଚିତ୍ର ଅତୀତର ଡୋଳେ ।
ଦେଖୁଥିଲେ ଶୋକ ପାଶୋରା ଚିଲିକା
ପ୍ରେମ ସ୍ୱରୂପିଣୀ ସୁନ୍ଦରୀ ନନ୍ଦିକା ।
ଆହା ଦୀପତଳ ଅନ୍ଧାର ସମାନ
ନହେଲା ଏ ଚିତ୍ର ତାଙ୍କ ଅବଧାନ ।
ନହୁଲି କବିତା ବାଳୀ କର ଧରି
ବୁଲାଇଲେ ମଣି ନିଜ ସହଚରୀ ।"

ଜିଲ୍ଲାର କିଛି କିଛି ପତ୍ରିକାମାନଙ୍କର ନାମନେଇ ନିଜକୁ ନିଜେ ବିରାଟ ସାହିତ୍ୟିକ ଭାବୁଥିବା ଚରିତ୍ର ଏକ ବର୍ଷିକିଆ ପତ୍ରିକାରେ ଏକଥା ଲେଖିବାକୁ କେମିତି ସାହସ କଲେ ଓ ତାକୁ ସଂପାଦନା କରୁଥିବା ବଡ ବଡ ବିରାଟମାନେ କିପରି ଏକଥାକୁ ଦେଖି ପାରିଲେନି ତାହା ବଡ ପରିତାପର ବିଷୟ । ଯାହା ଶୁଣାଶୁଣି ଓ ଲେଖାରୁ ଜଣାପଡୁଛି ଯେଉଁ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରୁ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା (ମାଗି ଓଲିକି ଯାଚି କଲ୍ୟାଣ ନ୍ୟାୟରେ !) ମିଳିଛି ସେ ସେହି ସେହି ପତ୍ରିକାର ନାମ ଲେଖୁଛନ୍ତି ଓ ଅନ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ଦେଇନାହାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପତ୍ରିକାକୁ ଇଏ ଫନ୍ତିକା ଭାବିଛନ୍ତି ଓ ଏମାନଙ୍କ ସାହିତ୍ୟ ଅବଦାନକୁ ଫାହିତ୍ୟ ଭାବି ମନଖୁସି କରିଛନ୍ତି । ଆଉ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଯାଉଛି ଆଗାମୀ ଦିନରେ ସେ ଏଇ ଅନୁଷ୍ଠାନରୁ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ପାଇବା ଚକ୍ରରରେ ଏ କାମ କରିଛନ୍ତି ବା ଥୋପ ପକାଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି । ଟେ.ଟେ.ସ.ସ.(ଟେକାଟେକି ସମବାୟ ସମିତି !)ଉପାୟରେ ଏବେ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା ମହୋତ୍ସବ ଆୟୋଜନ ଚାଲିଛି ଗୁଡିଏ ଟେ.ଟେ.ସ.ସ.ର କର୍ମକର୍ତ୍ତା ମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଇ ପବନରେ ପବନାୟିତ ହୋଇ ପବନା ପାଲଟିବାକୁ ବସିଲେଣି ସାହିତ୍ୟ ବେପାରୀ ନାମରେ । ନିଜ ପତ୍ରିକା ଭଲ, ନିଜେ ଦୀର୍ଘଦିନର ସଂପାଦକବୋଲି କୁହାଟ ମାରୁଥିବା ଚରିତ୍ରମାନେ ନିଜେ ଛଳନାଶ୍ରୟୀ ନହୋଇ ନିଜ ନିଜର ପତ୍ରିକାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଜାଣନ୍ତୁ । ଓଡିଶାର ରଫ୍ ଖାତା ବୋଲି ଉପାଧି ପାଇବାକୁ ବହୁତ ପତ୍ରିକା ଏହି କାରଣରୁ ତାଲିକାଭୁକ୍ତ ହେଲେଣି ବୋଲି ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଛି ।

ଆଜିକାଲି ମରିଗଲାପରେ ତରତରରେ